FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT ANTONIO TIZZANO

fremsat den 17. november 2005 [1]

1. Ved dom indleveret den 30. september 2004 har Cour d'appel de Poitiers forelagt Domstolen et præjudicielt spørgsmål om fortolkningen af artikel 871 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks [2] (herefter »forordning nr. 2454/93«). Den forelæggende ret ønsker nærmere bestemt oplyst, om nævnte bestemmelse forpligter de nationale toldmyndigheder til at forelægge sagen for Kommissionen, når myndighederne har til hensigt at foretage efteropkrævning af afgift, der blev unddraget på tidspunktet for indførsel af en vare, men har været i tvivl om, hvorvidt betingelserne for ikke at foretage efteropkrævning er opfyldt.

I — Retsforskrifter

2. Proceduren for bogføring og efteropkrævning af toldskyld er fastsat i artikel 868 ff. i forordning nr. 2454/93. Idet jeg vil begrænse mig til det, der er af relevans for den foreliggende sag, skal jeg henvise til, at i overensstemmelse med denne forordnings artikel 869 — i den affattelse, der finder anvendelse *ratione temporis* på de faktiske omstændigheder i hovedsagen [3] — kan de nationale myndigheder selv træffe afgørelse om ikke at foretage efterfølgende bogføring af ikke-opkrævede afgifter, såfremt beløbet er under 2 000 EUR. For beløb over 2 000 EUR er det imidlertid artikel 871, der finder anvendelse, og som — stadig i den affattelse, der finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i hovedsagen — bestemmer:

»Når toldmyndighederne, bortset fra de i artikel 869 omhandlede tilfælde, enten finder, at betingelserne i kodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), er opfyldt, eller når de er i tvivl om den præcise rækkevidde af kriterierne i denne bestemmelse, for så vidt angår det pågældende tilfælde, forelægger disse myndigheder sagen for Kommissionen, for at der kan træffes beslutning efter den i artikel 872-876 fastlagte procedure. De sagsakter, der

1 — Originalsprog: italiensk.

2 — EFT L 253, s. 1.

3 — Flere bestemmelser i forordning nr. 2454/93, der er relevante med henblik på afgørelsen af den foreliggende sag, blev ændret i 2003 (Kommissionens forordning (EF) nr. 1335/2003 af 25.7.2003 om ændring af forordning (EØF) nr. 2454/93 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (EØS-relevant tekst)) (EUT L 187, s. 16), men som det senere vil blive forklaret (nedenfor, punkt 31 ff.), vedrører disse ændringer ikke den foreliggende sag.

fremsendes til Kommissionen, skal indeholde alle de oplysninger, der er nødvendige for en fyldestgørende behandling af den forelagte sag [...]«

3. Artikel 220, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks [4] (herefter »toldkodeksen«), som nævnte bestemmelse i forordning nr. 2454/93 henviser til, bestemmer, at der ikke sker efterfølgende bogføring, når:

»det efter lovgivningen skyldige afgiftsbeløb ikke er blevet bogført som følge af en fejl, som toldmyndighederne selv har begået, og som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, hvis sidstnævnte i øvrigt i forbindelse med toldangivelsen har handlet i god tro og overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter«.

4. Når dette er sagt, skal jeg minde om, at opfyldelsen af de samme betingelser ligeledes gør det muligt at indrømme fritagelse for en toldskyld, hvilket ifølge toldkodeksens artikel 235, litra b), nærmere bestemt går ud på »helt eller delvist at undlade opkrævning af en toldskyld«. Toldkodeksens artikel 236, stk. 1, andet afsnit, bestemmer nærmere, at »[f]ritagelse af import- eller eksportafgifter ydes, hvis det godtgøres, at det pågældende beløb på betalingstidspunktet ikke var skyldigt efter lovgivningen, eller at beløbet er blevet bogført i strid med artikel 220, stk. 2«.

II — Faktiske omstændigheder og sagens forløb

5. Mellem den 31. marts og den 29. april 1993 købte Conseil général de la Vienne, som er medlem af udvalget til forvaltning af det halvoffentlige selskab Parc du Futoroscope (herefter »Futoroscope«), fra det canadiske selskab IMAX Corporation (herefter »IMAX«) audiovisuelt udstyr, og indførte det herved til Fællesskabets toldområde.

6. I overensstemmelse med købsaftalen var betalingen opdelt i to dele: Conseil général de la Vienne forpligtede sig dels til at betale 3 431 650 USD til IMAX på tidspunktet for leveringen af udstyret, dels til at betale en afgift på 1,80 FRF til sidstnævnte selskab for hver solgt adgangsbillet til Futoroscope.

7. Conseil général de la Vienne anmeldte imidlertid kun det første beløb som toldværdi for det nævnte udstyr og betalte kun

4 — EFT L 302, s. 1.

den told, som de franske toldmyndigheder beregnede på dette grundlag.

8. Da den anden del af købesummen kom til de franske myndigheders kundskab i forbindelse med en efterfølgende kontrol, krævede disse myndigheder betaling af et tilsvarende toldbeløb fra Conseil général de la Vienne. Dette selskab forelagde spørgsmålet for Commission de conciliation et d'expertise douanière (forligs- og rådgivningsudvalget vedrørende toldsager, herefter »CCED«), som er et udvalg, der er sammensat af embedsmænd og erhvervsdrivende, og som importørerne (eller eksportørerne) kan henvende sig til, for at udvalget kan indtræde som mægler i tvister med toldmyndighederne. I en udtalelse af 13. april 1999 fastslog CCED, at toldværdien af det importerede audiovisuelle udstyr var fejlagtigt nedsat med 5 517 281 FRF (dvs. 841 104 EUR).

9. På dette grundlag indgav Conseil général de la Vienne en anmodning til de franske myndigheder om fritagelse i medfør af toldkodeksens artikel 236. Denne anmodning blev imidlertid forkastet ved afgørelse af 6. juni 2000.

10. Den 17. juli 2000 iværksatte Conseil général de la Vienne administrativ rekurs til ministeren for økonomi, finans og industri til prøvelse af denne afgørelse.

11. Efter at et mæglingsforslag ikke blev antaget, fremsendte den franske generaldirektør for told og afgifter den 16. juli 2001 en skrivelse til Conseil général de la Vienne, hvori han — efter at have henvist til ovennævnte afgørelse om afvisning af at indrømme fritagelse og til den igangværende administrative rekurs — gav Conseil général de la Vienne meddelelse om sin beslutning om at »forelægge Kommissionen det rejste problem« [5].

12. Ikke desto mindre indstævnte samme myndighed den 19. juli 2001 Conseil général de la Vienne for tribunal d'instance de Poitiers med påstand om, at denne dømtes til betaling af toldskylden på 1 451 541 FRF (ca. 221 286 EUR), som vedrører den anden del af købsprisen for det importerede audiovisuelle udstyr.

13. Den 18. september 2001 — under retssagen — anmodede de franske toldmyndigheder den franske regering om at forelægge en skrivelse for Kommissionen, hvori myndighederne anmodede Kommissionen om at bekræfte den vurdering, der lå til grund for deres beslutning om at kræve betaling af ovennævnte toldskyld. Denne skrivelse, som faktisk blev sendt den 11. december 2001, er hidtil ikke blevet besvaret.

14. Den 20. december 2002 dømte tribunal d'instance de Poitiers Conseil général de la Vienne i overensstemmelse med påstandene.

5 — Domstolens oversættelse.

Conseil général de la Vienne iværksatte appel til prøvelse af denne dom ved Cour d'appel de Poitiers.

15. Sidstnævnte ret har indledningsvis anført, at det følger af ordlyden af artikel 871 i forordning nr. 2454/93, at sagen skal *forelægges* af toldmyndighederne for Kommissionen, når de er i tvivl om den præcise rækkevidde af kriterierne for ikke at foretage efterfølgende bogføring, navnlig når det skyldige toldbeløb ikke er blevet bogført på grund af en fejl fra toldmyndighedernes side, som den afgiftspligtige rimeligvis ikke kunne have erkendt, når sidstnævnte har handlet i god tro og overholdt alle de gældende bestemmelser vedrørende toldangivelse.

16. Efter rettens opfattelse har de nationale toldmyndigheder i denne sag været i tvivl om den præcise rækkevidde af betingelserne for dispensation for efterfølgende bogføring af toldskylden, eftersom nævnte myndigheder ved skrivelsen af 16. juli 2001 meddelte Conseil Général de la Vienne deres beslutning om at forelægge sagen for Kommissionen.

17. På dette grundlag har Cour d'appel besluttet at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål, som kun vedrører fortolkningen af artikel 871:

»Skal artikel 871 i [forordning nr. 2454/93 [6]] vedrørende efteropkrævning af toldskyld fortolkes således, at den indfører en nødvendig og bindende procedure, hvis tilsidesættelse indebærer ugyldighed, når de nationale toldmyndigheder under efteropkrævningsproceduren har udtrykt tvivl vedrørende en godtroende afgiftspligtig, for så vidt angår rækkevidden af kriterierne for efteropkrævning eller fritagelse for told, som beroede på toldskyld, der var unddraget, idet den ikke blev bogført på det tidspunkt, hvor den burde have været opkrævet, og som vedrørte en eventuel medregning i købsprisen for audiovisuelt udstyr fra en canadisk leverandør af en fast afgift, der obligatorisk blev opkrævet som en del af afgiften for adgang til den forlystelsespark, hvor nævnte udstyr blev anvendt, uanset om den besøgende, som havde erlagt denne afgift, havde profiteret af nævnte udstyr?«

18. Under sagen for Domstolen har Conseil général de la Vienne, den franske og den slovakiske regering samt Kommissionen afgivet indlæg. Samme procesdeltagere, bortset fra den slovakiske regering, afgav indlæg under retsmødet den 28. september 2005.

6 — Som følge af en skrivefejl har den forelæggende ret henvist til toldkodeksens artikel 871.

III — Retlig vurdering

A — *Formaliteten*

19. Før vurderingen af den materielle del af spørgsmålet er det nødvendigt at knytte nogle bemærkninger til, om det kan antages til realitetsbehandling, henset til, at den franske regering har gjort gældende, at dette ikke er tilfældet.

20. Ifølge denne regering er fortolkningen af artikel 871 ikke nødvendig med henblik på afgørelsen af tvisten i hovedsagen. Eftersom denne bestemmelse henviser til betingelserne i toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), viser den, at den kun finder anvendelse, når disse betingelser er opfyldt, og af denne grund kun når de nationale myndigheder — på tidspunktet for fastsættelsen af toldbeløbet — befrygter at have begået »en fejl [...] som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, hvis sidstnævnte i øvrigt i forbindelse med toldangivelsen har handlet i god tro og overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter«.

21. Eftersom Conseil général de la Vienne under den retssag, der ligger til grund for den aktuelle sag ved Domstolen, tværtimod har gjort gældende, at den anden del af købsprisen for det importerede audiovisuelle udstyr (den del, der er knyttet til antallet af parkgæster, der benytter dette udstyr) overhovedet ikke skulle inkluderes i beregningen af tolden, uden at gøre gældende, at der skulle foreligge en fejl med de ovenfor angivne kendetegn, er fortolkningen af artikel 871 uden relevans.

22. Dette bekræftes i øvrigt, stadig ifølge den franske regering, af den omstændighed, at det tvivlsspørgsmål, Kommissionen faktisk blev forelagt — i øvrigt ikke efter den procedure, der er fastsat i artikel 871 — netop gik ud på, om den vurdering, der lå til grund for de franske toldmyndigheders beslutning om at foretage efterfølgende bogføring af den anden del af købsprisen for det audiovisuelle udstyr ved beregningen af toldskylden, var korrekt, og ikke, om der forelå en fejl som omhandlet i toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b).

23. Jeg mener ikke, at det kan udelukkes, at det netop var dette spørgsmål, der fremgik af de nationale myndigheders skrivelse af 16. juli 2001. Det forekommer nemlig at være det spørgsmål, som Conseil général de la Vienne havde rejst, og som myndighederne endelig besluttede at forelægge for Kommissionen.

24. Dette indebærer imidlertid ikke nødvendigvis, at formalitetsindsigelsen må tages til følge. Den forelæggende ret, som var bekendt med Conseil général de la Viennes argumenter mod efteropkrævningen, har nemlig ikke desto mindre lagt til grund, at de franske myndigheders tvivl, som beskrevet i skrivelsen af 16. juli 2001, under alle omstændighe-

der havde kunnet bringe mekanismen i artikel 871 i forordning nr. 2454/93 i spil. Det er netop for at rydde denne tvivl vedrørende de nødvendige betingelser for, at nævnte bestemmelse finder anvendelse, af vejen, at den nationale ret har henvendt sig til Domstolen.

25. Beskrevet på denne måde mener jeg ikke, at fællesskabsretspraksis vedrørende antagelse til realitetsbehandling gør det muligt at afvise det præjudicielle spørgsmål.

26. Som bekendt følger det af denne retspraksis, at »inden for rammerne af det samarbejde, der i henhold til artikel 234 EF er indført mellem Domstolen og de nationale retsinstanser [tilkommer det] udelukkende [...] den nationale retsinstans, for hvilken en tvist er indbragt, og som har ansvaret for den retsafgørelse, som skal træffes, på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere, såvel om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at den kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, den forelægger Domstolen«. Det er kun »i særlige tilfælde med henblik på at efterprøve sin egen kompetence [at Domstolen undersøger] de omstændigheder, hvorunder den nationale domstol har forelagt sagen« [7]. Dette gælder navnlig, når »når det *klart fremgår*, at den af den nationale ret ønskede fortolkning eller vurdering af en fællesskabsbestemmelses gyldighed savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, eller når problemet er af hypotetisk karakter [...]« [8].

27. Jeg mener, at i det omfang, den nationale ret har fastslået, at det ikke på grundlag af ordlyden af artikel 871 i forordning nr. 2454/93 er muligt klart at forstå, under hvilke betingelser der gælder en pligt til at forelægge en sag for Kommissionen, kan en afgørelse fra Domstolen af dette spørgsmål ikke anses for at være uden relevans — det *fremgår* i det mindste ikke *klart* — for tvistens løsning. Det er således først, når den nationale ret har modtaget Domstolens bidrag til den fortolkning, der skal gøre det muligt for retten at vurdere, om der i den foreliggende sag gjaldt en pligt til at forelægge sagen for Kommissionen, at den kan tage stilling til, om den nationale procedure var lovlig. Ved hjælp af de oplysninger, som Domstolen giver, kan den nationale ret nærmere bestemt afgøre, om Conseil général de la Vienne med urette eller med rette blev nægtet den neutralitetsgaranti, der ligger i, at Kommissionen foretager en vurdering af, om betingelserne for efterfølgende bogføring af toldskylden var opfyldt eller ej.

28. Jeg mener således, at spørgsmålet skal besvares, og jeg vil i det følgende tage stilling til realiteten.

7 — Dom af 13.3.2001, sag C-379/98, PreussenElektra, Sml. I, s. 2099, præmis 38 og 39, og af 22.1.2002, sag C-390/99, Canal Satélite Digital, Sml. I, s. 607, præmis 18 og 19.

8 — Jf. bl.a. dom af 15.12.1995, sag C-415/93, Bosman, Sml. I, s. 4921, præmis 61, af 9.3.2000, sag C-437/97, EKW og Wein & Co., Sml. I, s. 1157, præmis 52, af 13.7.2000, sag C-36/99, Idéal tourisme, Sml. I, s. 6049, præmis 20, og af 21.1.2003, sag C-318/00, Bacardi-Martini og Collier des Dauphins, Sml. I, s. 905, præmis 43. Min fremhævelse.

B — *Realiteten*

29. Med det præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om det følger af artikel 871 i forordning nr. 2454/93, at de nationale toldmyndigheder har pligt til at forelægge spørgsmålet for Kommissionen, når de — selv om det eventuelt blot er kortvarigt — er i tvivl om, hvorvidt de nødvendige betingelser i en konkret sag er opfyldt for ikke at foretage efterfølgende bogføring af en unddraget toldskyld.

30. Conseil général de la Vienne og den slovakiske regering har gjort gældende, at der gælder en sådan pligt i alle tilfælde.

31. Også den franske regering har anført, at der gælder en sådan pligt i tilfælde, hvor der er tvivl om bestemte aspekter. Den franske regering har imidlertid stillet spørgsmålstegn ved, om artikel 871 i sin oprindelige affattelse eller i sin affattelse i henhold til forordning nr. 1335/2003 (jf. ovenfor, fodnote 3) skulle anvendes i den konkrete sag, og den har gjort gældende, at det er sidstnævnte affattelse, der skal finde anvendelse.

32. Kommissionen er af den modsatte opfattelse på dette punkt. Kommissionen er imidlertid også af den modsatte opfattelse hvad angår det materielle spørgsmål, idet den har gjort gældende, at hvis de nationale myndigheders oprindelige tvivl afløses af en overbevisning om, at betingelserne for ikke at foretage efterfølgende bogføring ikke er opfyldt, har de ikke pligt til at forelægge sagen for Kommissionen.

33. Hvad angår afgørelsen af, hvilken affattelse af artikel 871 der finder anvendelse, mener jeg først og fremmest, at det kun er den oprindelige affattelse, der er relevant i den foreliggende sag. Der er ganske vist korrekt, at vi her står over for en processuel regel, og at det følger af fællesskabsretspraksis, at »processuelle regler almindeligvis [...] finde[r] anvendelse i samtlige tvister, der verserer på ikrafttrædelsestidspunktet« [9]. Det forholder sig imidlertid i medfør af almindelige principper også således, at den nye lov kun kan finde umiddelbar anvendelse på situationer, som — selv om de er opstået, mens den tidligere lov var i kraft — endnu ikke er afsluttede på tidspunktet for den nye lovs ikrafttræden.

34. Jeg mener netop, at før de ændringer, der blev foretaget ved forordning nr. 1335/2003, som trådte i kraft den 1. august 2003, var den retlige situation, der er tale om i den foreliggende sag, fuldstændigt afsluttet. Den skrivelse, hvorved toldmyndighederne havde givet udtryk for deres tvivl, som skulle forelægges for Kommissionen, er dateret den 16. juli 2001. Stævningen mod Conseil général de la Vienne blev udtaget for tribunal

9 — Dom af 12.11.1981, forenede sager 212/80-217/80, Salumi m.fl., Sml. s. 2735, præmis 9, og af 6.7.1993, forenede sager C-121/91 og C-122/91, CT Control (Rotterdam) og JCT Benelux mod Kommissionen, Sml. I, s. 3873, præmis 22.

d'instance de Poitiers den 19. juli 2001, og denne ret afsagde dom den 20. december 2002.

35. Efter denne præcisering vil jeg nu tage stilling til det materielle spørgsmål, dvs. om der gælder en pligt for toldmyndighederne til at henvende sig til Kommissionen.

36. Jeg vil i den forbindelse minde om, at artikel 871 bestemmer, at »[n]år toldmyndighederne [...] enten finder, at betingelserne i kodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), er opfyldt, eller når de er i tvivl om den præcise rækkevidde af kriterierne i denne bestemmelse, for så vidt angår det pågældende tilfælde, *forelægger* disse myndigheder sagen for Kommissionen [...]« [10].

37. Man kan på grundlag af brugen af formen præsens indikativ med sikkerhed argumentere for — under hensyn til den konciperingsteknik, fællesskabslovgiver sædvanligvis anvender — at der her er tale om en pligt til at henvise sagen til Kommissionen.

38. Med dette er alt imidlertid ikke sagt i den foreliggende sag. Jeg mener, at det er nødvendigt at afgøre, om den pågældende pligt ophører, og om toldmyndighederne frit kan træffe en afgørelse, hvis den tvivl, som myndighederne tidligere havde udtrykt, forsvinder. Hvis det må antages, at pligten består, selv om tvivlen ophører, må det afgøres, hvad denne tvivl skal vedrøre, for at dens — selv blot midlertidige — eksistens medfører en pligt for myndighederne til at henvende sig til Kommissionen.

39. a) Hvad angår det førstnævnte aspekt mener jeg, at artikel 871's ordlyd — således som også Kommissionen anførte det under retsmødet — taler for, at sagen skal forelægges for Kommissionen samtidig med, at tvivlen består, hvorfor denne pligt altså ikke består i det tilfælde, hvor den oprindelige tvivl er blevet afløst af en sikker forvisning.

40. Jeg skal tilføje, at de franske toldmyndigheder i den foreliggende sag til slut var af den overbevisning, at betingelserne i toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), ikke var opfyldt, og følgelig, at der skulle ske efterfølgende bogføring af den unddragne toldskyld. Jeg mener, at når de nationale myndigheder endelig får sikkerhed for, at det er korrekt at fortsætte på denne måde, påhviler der dem ingen pligt til først at henvende sig til Kommissionen.

10 — Min fremhævelse.

41. Denne konklusion følger af principper, der er fastsat i Domstolens praksis vedrørende de bestemmelser, der er blevet erstattet — uden at dette har ændret opbygningen — af artikel 871 i forordning nr. 2454/93 og af toldkodeksens artikel 220.

42. Jeg henviser i denne forbindelse først og fremmest til artikel 4 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1573/80 af 20. juni 1980 om gennemførelsesbestemmelserne til artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 om efteropkrævning af import- eller eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter [11] (herefter »forordning nr. 1573/80«). Denne bestemmelse, der ikke adskiller sig væsentligt fra artikel 871 i forordning nr. 2454/93, bestemte, at »[s]åfremt den kompetente myndighed i den medlemsstat, i hvilken fejlen er begået, ikke selv kan sikre sig, at samtlige betingelser i grundforordningens artikel 5, stk. 2, er opfyldt [...] anmoder den Kommissionen om at træffe afgørelse [...]«.

43. De pågældende betingelser var defineret i artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om opkrævning af import- og eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter [12] (herefter »forordning nr. 1697/79«), med identiske udtryk som dem, der efterfølgende blev anvendt i toldkodeksens artikel 220. Der var nemlig tale om afgifter »[...] der ikke er opkrævet som følge af en fejl, som de kompetente myndigheder selv har begået, og som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, såfremt sidstnævnte i forbindelse med toldangivelsen har handlet i god tro og overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter«.

44. Domstolen har imidlertid præciseret, at nævnte artikel 4 i forordning nr. 1573/80 »[...] [ikke] omfatter [...] den situation, at de kompetente myndigheder anser *det for klart*, at betingelserne i rådsforordningens artikel 5, stk. 2, *ikke er opfyldt*, og det følgelig er myndighedernes opfattelse, at de er forpligtet til at foretage efteropkrævning. Denne fortolkning er i overensstemmelse med kommissionsforordningens formål. Ordningen, hvorefter der er tillagt Kommissionen en afgørelsesbeføjelse vedrørende efteropkrævning af told, skal nemlig sikre, at fællesskabsretten anvendes ensartet. Der er risiko for, at en sådan ensartet anvendelse ikke opnås i de tilfælde, hvor myndighederne *imødekommer* en anmodning om at undlade efteropkrævning, eftersom det i praksis er tænkeligt, at en medlemsstat til støtte for at imødekomme anmodningen lægger en fortolkning til grund, der — da ingen vil

11 — EFT L 161, s. 1.

12 — EFT L 197, s. 1.

anfægte en sådan afgørelse — sandsynligvis ikke vil blive gjort til genstand for en prøvelse, der kan sikre en ensartet anvendelse af betingelserne i henhold til fællesskabsbestemmelserne. Denne situation foreligger derimod ikke, når de nationale myndigheder [...] foretager efteropkrævning. Afgiftsskyldneren kan her anfægte en sådan afgørelse ved national ret. Domstolen kan herefter via en præjudiciel forelæggelse sikre, at fællesskabsretten anvendes ensartet« [13].

45. Eftersom vedtagelsen af toldkodeksen og af forordning nr. 2454/93 efter min mening ikke ændrer de principper, som Domstolen har fastsat vedrørende den tidligere lovgivning, mener jeg, at samme konklusion må gælde i den foreliggende sag, eftersom toldmyndighederne besluttede at foretage efteropkrævning.

46. Med det første af de punkter, der er nævnt i punkt 38, således forklaret, mener jeg, at det præjudicielle spørgsmål skal besvares med, at artikel 871 i forordning nr. 2454/93 skal fortolkes således, at den ikke pålægger de nationale toldmyndigheder en pligt til at forelægge sagen for Kommissionen under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen.

47. b) For det tilfælde, at Domstolen måtte fastslå, at pligten til at forelægge sagen for Kommissionen fortsat består, til trods for at myndighederne ikke længere er i tvivl, og der er truffet en beslutning om opkrævning, skal det præciseres, som nævnt i punkt 38, hvad der skal være genstanden for denne tvivl, for at artikel 871 i forordning nr. 2454/93 kan finde anvendelse.

48. Ifølge denne bestemmelses ordlyd skal tvivlen vedrøre »rækkevidde[n] af kriterierne« i toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), for ikke at foretage efterfølgende bogføring af en toldskyld.

49. Eftersom denne bestemmelse er formuleret med næsten identiske udtryk som den bestemmelse, den afløste, dvs. artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79, mener jeg, at det er nyttigt at genkalde Domstolens

13 — Dom af 26.6.1990, sag C-64/89, Deutsche Fernsprecher, Sml. I, s. 2535, præmis 12 og 13 (min fremhævelse). Jf. ligeledes dom af 27.6.1991, sag C-348/89, Mecanarte, Sml. I, s. 3277, præmis 32 og 33, og af 14.5.1996, forenede sager C-153/94 og C-204/94, Faroe Seafood m.fl., Sml. I, s. 2465, præmis 79 og 80.

praksis vedrørende fortolkningen af sidstnævnte bestemmelse [14].

50. De punkter, som tvivlen ifølge denne retspraksis skal vedrøre, er følgende:

»— [...] afgifterne [er] ikke [...] blevet opkrævet som følge af en fejlagtig fortolkning eller anvendelse af bestemmelserne om den pågældende afgift, der er en følge af en aktiv adfærd fra de kompetente myndigheders side, hvilket udelukker fejl, der opstår på grund af den afgiftspligtiges urigtige angivelser

— [...] en afgiftspligtig, der handler i god tro, [kunne] ikke med rimelighed [...] forventes at have opdaget fejlen uanset hans erhvervserfaring og den agtpågivenhed, han bør udvise, og

— den afgiftspligtige har overholdt alle gældende regler for så vidt angår angivelsen af det forhold, som medfører opkrævning af den pågældende afgift« [15].

51. Som Domstolen i øvrigt har fastslået, »tilkommer [det] den nationale ret i den konkrete sag at afgøre«, om de nationale myndigheders tvivl vedrører et af disse punkter [16].

52. Det er på dette sted tilstrækkeligt atter at henvise til, at såfremt den nationale ret vurderer, at dette er tilfældet, har de nationale myndigheder ikke pligt til at forelægge sagen for Kommissionen. Dette ville kun være tilfældet, hvis denne pligt — i modsætning til det jeg har foreslået ovenfor — må anses for fortsat at bestå, selv om myndighedernes ikke længere er i tvivl, og der er truffet beslutning om opkrævning.

14 — I dom af 3.3.2005, sag C-499/03 P, Biegi Nahrungsmittel og Commonfood, Sml. I, s. 1751, præmis 46, fortolkede Domstolen toldkodeksens artikel 220, stk. 2, med henvisning »analogt« til retspraksis vedrørende artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79.

15 — Kendelse af 11.10.2001, sag C-30/00, William Hinton & Sons, Sml. I, s. 7511, præmis 74. Jf. ligeledes dom af 1.4.1993, sag C-250/91, Hewlett Packard France, Sml. I, s. 1819, præmis 12 og 13, af 12.12.1996, forenede sager C-47/95 — C-50/95, C-60/95, C-81/95, C-92/95 og C-148/95, Olasagasti m.fl., Sml. I, s. 6579, præmis 32-35, og af 26.11.1998, sag C-370/96, Covita, Sml. I, s. 7711, præmis 24-28.

16 — Jf. Covita-dommen, præmis 28, og dommen i sagen Olasagasti m.fl., præmis 36.

IV — Forslag til afgørelse

53. I lyset af ovenstående betragtninger foreslår jeg således Domstolen at besvare det præjudicielle spørgsmål, der er forelagt af Cour d'appel de Poitiers, således:

»Artikel 871 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks skal fortolkes således, at den ikke pålægger de nationale toldmyndigheder en pligt til at forelægge sagen for Kommissionen under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen.«